

למה נפלנו

מיכאל

חג שמח מיכאל
בצפון יורים
אנחנו קוראים די ואומרים עוד
לכל התנינים עינים צהבות
ושמם צפרדע
בכל דור ודור
אנחנו לב מת
ומפרפר
המים קשים ואנחנו סופרים עד שלוש.

חג שמח מיכאל
הרע והטוב מחליפים דמות
כמו שבויים
מחזיקים מסמכי מעבר כחלים
מתחת לשלחן
בחור צעיר מאד ממלמל
אני רוצה חיים
מכוננת כביסה, מכוננת קפה
חוף וים.

שני נערים נושאים גדי לבן אל מותו
חידה זעירה כתובה בשולי התמונה
מה שם הגדי
מה שם הנערים
מה שמי
אני מטה את הכוס
המפה סופגת הכל.

לֵךְ לְךָ מִיִּכְאֵל
 הַמִּפְרֵשׁ לֹא לָבֵן וְהַדָּגֵל הַיָּרֵם
 מִי שִׁיבְכָה יִבְכֶּה
 אֶלֶף פְּעֻמוֹנִים וְלֹא קוֹלוֹ שֶׁל הַשְּׁחוּט
 נְעָרִים מְשַׁלְּחִים זְקוּקִים אֶל שְׁמֵי הָעָרֶב
 אִם לֹא יִשְׁמְחוּ חֵתָן וְכֻלָּה
 יִשְׁמְחוּ הֵם עֲצָמָם
 הִנֵּה הַבָּשָׂר שֶׁנִּצְבֵּט הֵימָּה הַנִּבְקָע
 הִנֵּה הוּא בָּא הָאִשָּׁר.

קיקיון

יְלָדוֹת בְּקֶסְדוֹת חֲדָקָרָן
 מֵאַחֲרֵי אֶמֶן הַיָּפָה
 מְחַבְּקוֹת אֶת גּוֹה
 בְּבֵת אַחַת גְּדֵלוֹת כְּמוֹ צֶמַח פָּרָא
 בְּבֵת אַחַת שׁוֹנְאוֹת
 (הַמְּצֹאֹתָן בְּתוֹךְ הָעוֹלָם –
 כָּל הַמְּצֹאֹתָן)
 יִדְיֶהן מְחַבְּקוֹת אֶת חֵזֶן בְּתַעֲבוֹב
 מְאוֹסוֹת בְּשִׁכְבָּן וּמְאוֹסוֹת בְּקוֹמָן
 הַקּוֹל הַחֲדָשׁ עֲשִׂיר מִמְּלִמַּל שׁוֹתֵק
 הָרִי הֵן שׁוֹתֵקוֹת
 הָרִי הֵן צוֹעֲקוֹת
 הָרִי הֵן בּוֹכוֹת
 הֵן הַקֶּקְטוֹס הָעֵנֶק
 הֵן הַשִּׁנְגִּטוֹנִיָּה הַחוֹרֶגֶת מִמְּקוֹמָהּ
 הֵן יוֹם שָׂרֵב בְּאַרְץ שְׁפָעַם יָרֵד בָּהּ גֶּשֶׁם
 וְהַכֹּל הוֹרִיק הֵן זֹכְרוֹת
 אֲזֵי הֵיוּ מְתוֹקוֹת אֲזֵי אֶהוּבוֹת מוֹגְנוֹת
 חִיּוֹת בָּר זַעֲרִירוֹת בְּקֶסְדוֹת וְרָדוֹת עִם קָרָן
 וּמִיִּשְׁהֵי מְלַפְּנִיָּהּ פֶּתַחָה אֶת הָעוֹלָם לְשָׁנִים
 הֵן רִכְבוּ וְהָלַב הִכָּה בְּקֶצֶב

וְהָאֲשֶׁר עַל הַלֶּשֶׁן בְּעִיר הַיָּפָה הָאֶפְרָה הַמְּבֹרָכָה
שֶׁהִיְתָה שְׁלֵהֶן כְּשֶׁהֵלֵב עוֹד נִצְמַד לִכְבֹּד
וְהֵן הָיוּ כְּמוֹ שִׁקִּית סִכְרִיּוֹת שֶׁל עֲצָמָן לְעֲצָמָן
רִשְׁרוּשׁ מְאֻשֶּׁר
אֵיךְ גָּדְלוֹ בֶּן-לֵילָה
הַגְּלוּקוֹז הַצִּיף וְהַרְחִיק אֵיבָרִים
מִתַּחַת לְעִיר בְּקוֹ הַנְּמוּךְ שְׁאַחֲרֵי הַיְלָדוֹת
לֵאלֹא מִחֲשָׁבָה לֵאלֹא עֲצָמוֹת
אֶפְלוֹ הֵלֵב מְאֻט
הָרִי הֵן חִיבוֹת
(סֶכֶר)
וּמִלַּח
וּפְצִיעוֹת)
הֵן חֲתוּכוֹת
הֵן מִחֲבִיאוֹת
וְכָל דָּבָר יָפָה
אֵינוֹ שְׁלֵהֶן.

סיגלון

עוֹרְבִים כְּחָלִים שְׁחֹרִים קָרְאוּ בְּעֲנָפִים לָגֵן הַמִּתְעוֹרֵר
אָנוּ עוֹרִים לְאוֹר הַיָּפָה הַשׁוֹבֵר לְבִבְקָר
שְׁמָלוֹת לְבָנוֹת וּוְרָדוֹת הַתְּרוֹצְצוֹ בְּצֵל
לֹא מְאֻמָּנוֹת בְּגִלּוֹי עוֹלָם
יֵצְאוּ וְרְאוּ שֵׁם בְּקִרְקָעִית עֲנָף יָרֵק
יוֹם, קֹשֶׁר אֶת יְדֵיוֹת שִׁקִּית הַלְּבָנָה בְּהִדּוּק
בְּלִי לְהִבִּיט מֶה יֵשׁ בַּפָּנִים.

עוֹרְבִים כְּחָלִים הַשְּׁחִירוּ אֶת הָעֵץ
אֵלֶּה אֵל אֵלֶּה, קָרְאוּ בְּשִׁיר צְפוֹר
הָעֶשֶׂב רַךְ סוּפוֹ שֶׁל הָאֵבִיב וּבֹא הַקִּיץ
וְכַפּוֹת רִגְלֵי הַיּוֹם הַיָּפָה הַנוֹרָא הָאֵיצוֹ לֹא לְשִׁמְעַ
נוֹצוֹת הַבְּרִיקוֹ בְּשִׁמְשׁ רֹאשׁוֹנָה

תל שבע ימים שבע שכבות
אבל מותו חדש.

עורבים כחלים שחרים, ספדו לו בצרחות
יום חדש אח ישן תחת סגלון
טסים עורבים כחלים משחור בצמרות סגלות
קרבים עורבים אל מות קרובם
עיני נתלו אל הקולות
אור כהה עמד בגן
והן עמדו לראות.

האם ראית עורב שסערה סוחפת?
שום מעוף אינו שלו כשבאה רוח
האם החזיקה ריק גדול בין שתי ידיה
לצפות ולגדל עד תם
אל תתרחקו קראנו אך הן הרחיקו
והיום רק בראשיתו נפתח.

זכוכית

"ציפורים אינן מבינות מהי זכוכית"

שוב הרמתי מטבע נוצץ מהכביש,
לא למדתי שום דבר מצפורים.
לא נדדתי רחוק מפנסים שמאירים,
אני המתאמצת להחזיק בנעורים.

רק על עצמי לספר לזר,
כל העולם נסתר והלילות מראות.
אם טפסתי גבוה לא הרחקתי לראות,
מציצה מעל על כתפי הצרות.

הַבְּנִין שֶׁעָלָה וְהוֹקֵם מֵעַפָּר
שׁוֹבֵר כְּנָפֵי יוֹנִים הוֹמוֹת.
שׁוֹם דָּבָר חַי לֹא נוֹתֵר
בְּגִבָּה עֲשָׂרִים וְאַחַת קוֹמוֹת.

כְּוֹנֵנִים מִשְׁתַּנִּים, כֶּךָ אוֹמְרִים כָּלֵם.
אִישׁ כָּבֵר אֵינוֹ זָהִיר.
מִקּוֹר נִתְקַע בְּזִכּוּכִית הָעוֹלָם
כִּי פֶעַם כָּל זֶה הָיָה אוֹיֵר.

שׁוֹב מְבֻבָּזֶת לִילָה עַל הָעִיר,
בְּנִינִים שָׁמַיִם גְּבָהֶם כְּעַנְפִים,
עֵין צָפוֹר תִּבְהָה בְּפָנֵי הַשְּׁקוּפִים
אֶל מְקוֹם רֹאשִׁית יִגְיעוּ הַסּוּפִים.

היסטוריה

הַהִיסְטוֹרִיוֹנִים שֶׁל מָחַר בְּצַהָרִים
בֵּין קַעֲרַת סַפְגִּי וְכוֹסוֹת קֶפֶה
יִשְׁעֵנוּ בְּטָעוֹת עַל מְקַלְדָּת מְרַבֶּבֶת רֶטֶב עֲגֻבְנוֹת
לְדוֹן בְּשִׂאָלָה לְמָה נִפְלְנוּ.

אוֹלֵי מַעוֹלָם לֹא הֵיִינוּ אִימְפֶּרְיָה
צָבָא וְאוֹטוֹבוֹסִיס מְנוֹרָה וְעַנְפִים
פְּרוֹבִינְצִיָּה מְרִירָה מְמֻמֶּנֶת
עִם מְזֶג אוֹיֵר חֵם וְכִסְאוֹת לְבָנִים עַל הַדֶּשָׁא.

אוֹלֵי תְּמִיד הֵיִינוּ לְבָד
בֵּית בְּבוֹת שֶׁסִּדְרוּ יְלָדִים מִתְּשִׁים מִסְכָּר
הַכֹּל בּוֹ קָטָן וּפְרוּעַ
עֲקִיצַת יְתוֹשׁ שֶׁהִקִּיזָה דָם וְגִרְדָּה.

יֵלֵךְ עוֹד זֹכֵר אֶת מַעֲקָה הָעֵץ שִׁידוֹ הַחֲלִיקָה עָלָיו
אֶת חֲצֵר בֵּית הַסֵּפֶר וַחֲנוּת הַמִּמְתָּקִים
פָּרוּר שְׁנֵתְלָה עַל רִיס
זֶה הָיָה הָעוֹלָם.

בְּכֶתֶב יָד יִקְיף אֶת הַשּׁוֹרָה
תַּחֲלָה נַחֲלֶשׁוּ וְאַזְ נָפְלוּ
דָּבָר לֹא נִשְׁחַק כְּמוֹ הַזֶּמֶן.

בשפה שבה אומרים כחול במקום לומר אלוהים

בֵּין הַמַּעֲרָב לַמִּזְרָח
הַבְּנִין שְׁלֹא אָגוּר בּוֹ נִצְבֵּעַ כָּחַל עֵמֶק
אֲנִי מִשְׁקִשְׁקֵת צָרוּר מִפְתָּחוֹת עַל קוֹ הַיַּבְשָׁה
אֲצַבֵּעַ הִיא מִפְתָּח בּוֹדֵד שִׁיחֲבֵט רַק בְּדוּמִי
וְאֵין צָלִיל לְעוֹזְבִים
מָה עֲשִׂית הַיּוֹם כְּדִי שְׁתּוּכְלִי לָלֶכֶת?
לְמַדְתִּי אֶת שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַכָּחַל בְּצַרְפְּתִית.

צָבַע יְסוֹד פָּצַע מַדְמָם דָּם שֶׁשָּׁקַע
סְלִיחָה, אֵיפָה נָתַן לְמִצָּא אֶת הַיָּפִי
אֲנִי מַחְפֶּשֶׁת אוֹתוֹ רַק בְּמָה שָׁזָר לִי
הַכֹּל זָר לִי
אֲבָל אֵיפָה שׁוֹקַע הַדָּם.

אֲנִי צְרִיכָה אֶת זֶה
אֲנִי צְרִיכָה גַם אֶת זֶה
מִזְנוּנִים סֶפֶה נִפְתָּחוֹת בְּצַבֵּעַ חוֹל בְּצַבֵּעַ קֶאֱמֵל בְּצַבֵּעַ גִּיר
כְּסוּי מָטָה מִפָּה מִבֵּד דְּמָשֶׁק
שִׁיקָר לְמִשְׁקָאוֹת
חַיִּים שְׁלֹא חָיִיתִי מֵעוֹלָם.

זֹאת כִּפָּרְתִּי
 נִמְלִים בְּטוֹר עַל הַשְּׁלָחַן הָרִיק
 כָּל יוֹשְׁבָיו בְּטָנָם צָבָה
 אֲנִי הִנְמָלָה אֲנִי הִתִּיקָן אֲנִי הִחְפוּשִׁית
 אֲנִי הִסְעוּדָה שְׁאֲחָרִי הִסְעוּדָה הָאֲחֵרוֹנָה
 אֲמוֹת עִם בֶּד דְּמָשֶׁק וּמִזְגָן כְּבוֹי וְיֶלֶד
 הַפּוֹכָה עַל גְּחוּנִי בְּשִׁרְיוֹן מִבְּהִיק
 הָאֶפֶק יִצְבַּע כֶּהָה חֶזֶק עֵמֶק
 שָׁחַר יְדָמָה לְכַחַל
 וְהַמְזֹרַח יִזְרַח.